

blevet aktuelle, meget aktuelle, og vedkommende efter de sager, som er blevet kendt i de seneste år. De ansvarlige må lære at se folk bedre an, og vi må udnytte de muligheder, der ligger i de private straffeattester.

I CD mener vi altså ikke, at et register som det foreslåede er vejen frem, eftersom det jo egentlig blot virker som et sideregister til kriminalregistret. Hvorfor så ikke i stedet se på reglerne for, hvor længe en dom kan fremgå af en straffeattest? Og her mener jeg såvel private som offentlige attester. Det kunne jo være, at de 5 år henholdsvis 10 år ikke er tilstrækkeligt.

Hvem siger egentlig, at sletningsreglerne kun kan indrettes efter, hvorvidt der er tale om bøde, tiltalefrafald, betinget eller ubetinget straf? Hvorfor så ikke gå ind og se på karakteren af forbrydelsen? Der er altså nogle forbrydelser, som klart er alvorligere end andre. Og seksuelle overgreb på børn er som nævnt absolut omfattet af den kategori. Hvorfor så ikke lade disse domme fremgå noget længere af straffeattesterne?

Vi synes, det vil være perspektivrigt under udvalgsarbejdet at få afklaret, hvilke lovgivningsmæssige muligheder der er for at lave sådan en differentiering. Så vi kan altså ikke støtte forslaget i den foreliggende form, men vi vil meget gerne være med til under udvalgsarbejdet at se på, hvilke muligheder der er.

Gunhild Husum (RV):

På den radikale venstre ordførers vegne skal jeg anføre følgende:

I Det Radikale Venstre bekymrer vi os meget om børns vilkår i dagens Danmark. Vi fulgte med stor interesse Folketingets børneparlamentsdag den 22. marts sidste år og deltog også aktivt i debatten og dialogen med de unge.

Det beslutningsforslag, der er til debat her i dag, fremsat af Frihed 2000, er ifølge forslagsstillerne delvis foranlediget af et lovforslag om oprettelse af et register af tidligere dømte pædofile, der blev fremsat og vedtaget på Folketingets børneparlamentsdag.

Vi hilser denne debat velkommen. Problemstillingen er alvorlig. Det handler om at beskytte børn og unge bedst muligt. Vi kan imidlertid ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag. Det er ikke, fordi vi ikke anerkender børnenes holdning til emnet. Der kan komme meget godt ud af at lytte til, hvad børn og unge selv mener. Vi mener bestemt også, at der skal gøres alt, hvad der overhovedet er muligt, for at undgå, at

dømte pædofile kommer i nærkontakt med børn. I Det Radikale Venstre mener vi blot ikke, at et sådant nyt register er vejen frem.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget er nævnt et eksempel med en ansættelse i en børnehave af en person, der var straffet for seksualforbrydelser. En ulykkelig situation, men den er jo opstået, fordi man ikke har tjekket vedkommendes straffeattest.

Der finder jo i dag registrering sted af strafbare forhold i Det Centrale Kriminalregister, også af den type forbrydelser, der her er tale om. I ansættelsessituationer har såvel offentlige som private arbejdspladser mulighed for at undersøge straffeattester. Noget, det i offentligt regi bør indskærpes meget, at man altid gør, når man skal arbejde bl.a. med børn og unge.

Men et nyt register med livslang registrering, hvori en meget stor kreds vil have mulighed for at søge oplysninger, får ikke Det Radikale Venstres støtte. Vi kan opfordre til, at man benytter sig af den eksisterende mulighed for at søge oplysninger om tidligere strafovertrædelser i Det Centrale Kriminalregister.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten ordfører på området kan ikke være til stede, så jeg skal fremføre følgende:

Enhedslisten har i lighed med, hvad alle andre ordførere har udtrykt, også været dybt foruroliget over de overgreb, der har fundet sted mod mindreårige, også hvor det har fundet sted i tilfælde, hvor forældre har overladt børn i andres varetægt. Men vi ved jo også, at langt de fleste overgreb rent faktisk foregår i hjemmet eller i familien, og det er jo ikke noget, som det her forslag tager sigte på at løse.

Jeg tror, det vigtigste, man kunne gøre i situationer, hvor overgreb finder sted i institutioner, er, at man begynder en diskussion om, hvordan de pågældende institutioner fungerer, om det i virkeligheden ikke er dér, problemet findes.

Dårlige normeringer, arbejdspress, stor udskiftning, manglende uddannelse og først og fremmest manglende politik på området. I alle de tilfælde, vi kender, har der jo været tale om mistanker hos de pågældendes kolleger.

Jeg tror, det ville være meget vigtigt, at man skabte en større bevidsthed og en regulær kollegial politik på området frem for at iværksætte nye registre. I virkeligheden er den mest afgørende situation sådan set den, hvorunder der arbejdes i sådanne nogle daginstitutioner eller